

»SLUŽBA BOŽJA« I KONCIL

(Uz 10-godišnjicu)

Prelistao sam šezdesetak dosadašnjih brojeva »Službe Božje«.

Cijela šuma ideja, prijedloga, poticaja, pozitivnih i negativnih konstatacija: spontani izražaj misli i osjećanja vjernih Hrvata i Slovenaca u PRETKONCILSKOM, KONCILSKOM i POKONCILSKOM razdoblju života Crkve.

Čini mi se da nije toliko važno gledati što se kroz ovih 10 godina učinilo, a da je važnije pogledati gdje smo i kojim putem treba ići naprijed.

Realna je tvrdnja — koju čujemo od mnogih — da je »Služba Božja« do završetka koncila bila naš najprogresivniji listi (za to smo bili optuživani od najviših foruma!), a da je poslije koncila najkonzervativniji. Imputira nam se pače i da smo PROTIV KONCILIA. Mjesto rasprave i dokazivanja pokušajmo se orjentirati na nekoliko primjera. Uzmimo ih najradije s područja liturgije i tu ćemo biti najkonkretniji.

OLTAR. Aksiom koncila: Jedan Bog, jedna vjera, jedan oltar. U ime koncila postavljen je u vrlo mnogim crkvama u Hrvatskoj provizorni oltar tik do monumentalnog glavnog oltara. Sv. Stolica ne dozvoljava postavljanje takvog oltara. Može se tolerirati uz uvjet da ne bude blizu glavnog oltara. Tu je upotrebljen izraz »spatium vere notabile« (Odgovor u vezi s br. 95. Liturgijske konstitucije; usp. »Služba Božja« 1965, br. 3—4, str. 79). Kršćani se nikada do sad nisu toliko igrali s oltarom kao danas, a sve u ime koncila!

MISNA ČITANJA. Nametnulo nam se da upotrebljavamo novi red misnih čitanja prije nego je dolično pripravljen, dapače i prije nego što je potpuno izdan. Tako smo prisiljeni uzimati ferijalna čitanja i na blagdane svetaca. Sve je to učinjeno u ime koncila!

MISNE PJESME. Mjesto da se dodaju reci iza kojih će se ponavljati antifona kod ulaza, prikazanja i pričesti, u novijim se našim izdanjima donosi sama antifona a prikazna se sasvim izostavlja (kako je to predviđeno za slučaj kad nema pjevača, pa da mora izrecitirati sam svećenik). Uopće je liturgijska pjesma degradirana kako nije nikad do sada, a sve u ime koncila!

PRIKAZANJE. Na koncilu je konstantirana činjenica da je prikazanje Mise iza posvećenja, pa da bi stoga dosadašnje prikazanje trebalo pojednostavniti. Međutim konkretno u našim crkvama prikazanje je sada više naglašeno nego što je to bilo prije, a sve se to čini u ime koncila!

Trebalo bi najprije vidjeti što je koncil, pa onda govoriti i pisati.

Pozivam i molim suradnike »Službe Božje« da proučavaju Božju Objavu i Božje zakone i da ih pod vodstvom Crkve primjenjuju na prilike našeg vremena.

Fra Jure RADIĆ, urednik

PUNINA VREMENA: 21. VI 1970.

Na početku ljudske povijesti odmah poslije prvoga grijeha milosrdni Stvoritelj obećao je našim praroditeljima poslati Spasitelja. Obećanje dato Adamu i Evi ponovljeno je Noi, Abrahamu, Izaku, Jakovu, Mojsiju, Davidu... Ali, Spasitelj nije dolazio.

Odabrani narod je molio, čeznuo, vapio da već jednom dođe Onaj koji ima doći. Izaija je dizuo ruke prema nebesima i molio: »Rosite, nebesa, s visine i, oblaci, daždite Pravednika. Neka se otvori zemlja i neka iz nje nikne Spasitelj!« (Iz 45, 8).

A godine su prolazile; prolazila stoljeća i tisućljeća, u Spasitelj nije stizao.

I tek nakon 1700 godina poslije obećanja datog Abrahamu i 700 godina nakon Izaijine molitve — »kada dođe punina vremena, posla Bog svog Sina rođena od žene... da otkupi podložnike Zakona, da primimo posinjenje« (Gal 4, 4).

A ta je punina došla tek nakon što se na obalama Sredozemnog mora stvorilo i smirilo Rimsko carstvo i u nj se uklopila mala Palestina: u doba cara Oktavijana Augusta, kada je mir bio po svoj zemlji, tada istom dođe On i donese stoljećima željkovanu Radosnu vijest.

I tada bi zacrtana granica ljudskih zbivanja na Zemlji: prije Njega i poslije Njega.

—0—

Si licet parva componere magnis — u ovoj 1970. godini post Christum natum za nas katoličke Hrvate navršila se također jedna punina vremena, tako dugo željkovana.